

Waldemar Emilsson Utter stannade till vid spiraltrappan. Hans hjärta hade slagit ett dubbelslag. Han slöt ögonen, tog ett djupt andetag och lugnade sinnet. Det var en otäck upplevelse, det att hjärtat hoppade till på det där sättet, men det hände mycket sällan. Nu skedde det för andra gången på samma dag. Han visste möjligtvis vad det berodde på. Hans mor hade en gång i tiden pratat om symptomet. En man med hjärtproblem var en man som bekymrade sig för mycket, skulle hon ha sagt. Men även om hennes ord gjorde sig påminna i honom, kunde han inte riktigt acceptera dem. Det anstod inte en jarl att bekymra sig så mycket.

Således fäktade han undan alla tankar på bekymmer och klev ner i trappan. Hans hustru, Ragnhild Ragnarsdotter, kvinnan som en gång oväntat tagit hans hand, väntade en våning ner. Hon var mycket mer borgfru än han var borgherre, men så tillhörde hon också aristokratin av börd. Det var en vansklighetsuppgift för honom att varje dag försöka bevisa att han kunde axla rollen som borgherre i rikets femte största stad.

Tvivlet fick förnyad kraft inte minst när Ragnhild anlade sin karakteristiska kritiska blick.

"Tänker du bära det där?"

Waldemar såg ner på sin kläder som om han först nu – och det var redan tidig kväll – insåg vad han hade på sig. Sant var att han aldrig brytt sig särskilt om sin klädsel, vilket en man i hans ställning borde göra. Ragnhild gav ofta förslag på lämplig utstyrsel, men han slog dövörat till. Han gillade det han redan hade. Han bar visserligen en klarblå mantel som med sin färgstyrka avslöjade plaggets värde. Få hade råd att köpa röda eller blåa kläder och hade man det var de oftast bleka. Ju fylligare färgerna var, desto mer färg hade använts och desto dyrare

blev tillverknigen. Waldemar hade förstås råd, och helst skulle detta också synas, i alla fall enligt de gängse normerna inom aristokratin. Med sin mantel och ett par fina skor som insats hade han dock lyckats förhandla sig fram till att få behålla sitt gamla livplagg av härdat läder. Den skilde honom inte från mängden på gatan och den imponerade sannerligen inte på stormannaklassen, men för honom var plagget en del av hans identitet. Ragnhild hade gett upp försöket att få honom att byta. Vad hon *nu* klagade på var byxorna. Hon hade införskaffat ett par nya till honom och var besviken på att han inte använde dem.

”Vad är det för fel på de här?” sa han som om han inte visste svaret på frågan.

För Ragnhild visade kläderna vad man tillhörde. Ingen skulle få för sig att hon inte var landsändans mäktigaste kvinna. Det måste manifesteras sig i det yttre. Själv bar hon det senaste modet, tillverkade av de bästa skraddarna i riket: en fotsid aftonklänning i blå linne med hängande mörkblå armar och spetskrage. Till det bar hon en elegant huvudbonad vars like allmogen inte sett.

”Det är en speciell kväll”, sa Ragnhild och såg ut som om hon inte förstod varför hon någonsin hade gift sig med honom. ”För första gången på flera månader är alla barnen samlade.”

Som om jag inte det visste, tänkte Waldemar, men mumlade ändå: ”Det är ju ändå inte så att vi ska äta med en rådman.”

”Inte desto mindre är det viktigt”, replikerade Ragnhild och avstod från att tillägga *hur man klär sig*. Hon visste att han föredrog aftonvarderna i borgstugan med borgens alla medlemmar närvarande. Det var mer avslappnat, det var Waldemars typ av tillställning, med dess glam och skrävel. Hon, däremot, gillade när familjen var samlad privat för lågmälda samtal. Hon hade sett till att kvällen var arrangerad på det viset. Hon släppte dock ämnet, ville inte börja kvällen med ett gräl. Bästa sättet att skapa samhörighet var att prata om gemensamma orosmoment.

”Apropå rådman”, sa hon, ”så är det synnerligen olyckligt att Herr Jöran kommer redan dagen efter Herr Gustaf.”

”Vi kan inte styra över när de önskar komma.”

”Det gräver hål i skattkammaren”, sa Ragnhild med en missnöjd min.

”Det gör ju det”, suckade Waldemar. Det var knappast hans påhitt det här med att aristokratin ville överglänsa varandra genom att erbjuda överdådiga gästabud. För hans del kunde de lika gärna slippa det, men han visste att Ragnhild aldrig skulle gå med på saken, trots att det var hon som ansvarade för borgens finanser och med egna ögon kunde se hur bruket tärde på resurserna.

”Vi skulle må bra om tributen sänktes”, sa Ragnhild.

Waldemar skakade på huvudet. ”Det kommer Gustaf inte acceptera.”

”Om vi imponerar på honom, kan han bli medgörlig. Det är viktigare att vi imponerar på honom än Herr Jöran.”

”Jag är långt ifrån säker på det. Jöran är beroende av min röst för att kunna sitta kvar i Höga rådet. Om vi med hjälp av det och ett frikostigt gästabud kan få honom att känna tacksamhetsskuld, har balansen mellan oss tre förändrats. Gustaf kommer att känna av det och på sikt överväga storleken på tributen. Det är vad jag tror.”

”Men du är Herr Gustafs vasall. Han förväntar sig klass på mottagandet. Vi får inte göra honom besviken. Herr Jöran däremot kommer inte att anlända med stora förväntningar.”

Waldemar låtsades begrunda saken. Han ville inte öppet avfärda henne, men han ansåg att han förstod sig på politik bättre än vad hon gjorde. Hon lät sig förblindas av titlar och konventioner, medan han som son till en köpman tidigt insett värdet av relationer. Jöran Hemmingsson, jarl över ätten Klo-rocka, var beroende av Waldemars röst i rådsvalet och det gav Waldemar ett överläge. Herr Gustaf, jarl över ätten Orre, behövde samtidigt förstå att Waldemars lojalitet inte var självklar. Waldemar behövde inte svansa för honom. Det var tillräckligt det han redan gjorde. Han betalade en ansenlig tribut – varje år utan knot. Dessutom skulle familjerna binda samman sina öden med ett bröllop.

Matsalen välkomnade Waldemar och Ragnhild med värmen från brasan. Rummet var möblerat med en öppen spis, ett bastant matbord och sex stolar, en liten bokhylla och en tunna

med öl, som alltid gjorde Waldemar en aning törstig. Eftersom salen låg på borgens första våning fanns inga fönster. Av försvarsmässiga skäl hade öppningar i den fem fot tjocka borgväggen först gjorts på andra våningen. Det mörka innandömet lystes upp av vaxljus i lampetter och av skenet från eldsflamorna.

Herrskapets äldsta dotter, Ragna, hade redan satt sig, uppbackad av kökspigan Evy, som bakom hennes rygg väntade på att få börja servera. Hon stod med uttryckslös min och försökte göra sig osynlig. Ragna var allt annat än osynlig. Hon hade sin mors stora ögon och sin mors iögonfallande läppar. Hon var ungefär lika lång och lika smärt. Kanske hade hon börjat få mer muskler. Hon skilde sig framför allt genom att låta sitt bruna hår hänga fritt. En aristokratisk dam var noga med att sätta upp håret och när Ragna skulle till att representera familjen gav modern henne stränga förhållningsregler. I privata sammanhang var det annorlunda. Ragnhild var inte sämre att hon begrep vad unga kvinnor tänkte. Själv hade hon håret alltid hårt knutit baktill. Tofsen doldes av hennes huvudbonader – och hon hade några att välja mellan. Ragna var dock inte lika begiven i mode och etikett som den yngre dottern Hilda var och Ragnhild lät detta bero eftersom hon visste att det skulle komma att bli viktigare för Hilda att anpassa sig än för Ragna.

Som ett led i att stärka banden mellan ätterna Utter och Orre hade trolovning redan ingåtts mellan Ragnas giftoman, det vill säga Waldemar, och Gustaf Orres näst äldste son, Walter, som för tillfället tjänade som hirdman på borgen. Datum för nästa steg i processen, för fästningen eller själva bröllopet, hade ännu inte fastslagits, men det stod förstås på dagordningen när de bägge jarlarna skulle mötas nästkommande dag. Det var ingen hemlighet att Ragna motsatte sig valet av brudgum, men hon visste vad som förväntades av henne. Arvsordningen i riket skilde sig från ätt till ätt och i Uppers fall var den oinskränkt. Det innebar att Ragna i egenskap av att vara det äldsta barnet var stadd att ärva borgen. Hennes man skulle bli borgens näste herre. Ragna skulle således föra släktarvet vidare medan hennes bror och syster var predestinerade att hamna annorstädes – den ene som fru till en högburen man och den

andre som hirdman på en annan borg. Men alla tre hade det gemensamt att de användes som insatser i ett politiskt spel som i grunden var avgörande för släktens överlevnad.

Ragna reste sig då föräldrarna kom fram till bordet.

"Far. Mor", sa hon aktningsfullt.

Faktum var att Waldemar ogillade att en annan man skulle komma att husera på borgen, trots att han själv hade kommit till makten på samma vis. Han kunde inte riktigt förstå den känslan. Men nu var situationen som den var och i egenskap av att vara giftoman hade han varit tvungen att komma till ett beslut. Ärendet hade försinkats; Ragna hade redan hunnit bli tjugotvå år och vid den åldern var de flesta döttrar bortgifta. Waldemar hade haft svårt att bestämma sig. Det var inte en lätt sak att gå emot sin dotters vilja, men ibland måste man ta svåra beslut. Tids nog skulle Ragna förstå, inbillade han sig. Hon var ändå hans favoritbarn. Det fanns mer av köpmansdotter i henne än vad det fanns i de andra barnen. Det berodde förmodligen på att de yngre barnen skulle komma att verka i andra hushåll och att det för dem blivit viktigare att anpassa sig. Ragna hade fått större frihet, hon behövde bara anpassa sig till sin tilltänkte man, Walter. Det var i och för sig ett tillräckligt högt pris.

Waldemar mötte hennes blick endast flyktigt.

"Var är dina syskon?" frågade Ragnhild uppfordrande som om det vore Ragnas sak att hålla reda på dem.

"Hilda är på väg, men jag tror att William kan vara förse-
nad."

"Då är han sig lik", muttrade Waldemar.

Ragnhild lade en hand över sin man. "Var mild mot honom. Han har precis kommit hem och du såg själv hur han såg ut efter resan, så låt vår första aftonmål tillsammans igen bli angenäm."

"Jag har inte planerat att den ska bli oangenäm. Men var är de? Jag är hungrig!"

I detsamma kom Hilda in med ett glatt *hej*. Hon gick raka vägen fram till sin stol utan att ursäktas sig.

"Du är sen", sa Ragna.

Hilda drog på axlarna och svarade med ett brett leende.

”Du är alltid sen.”

Sådan kritik rann av henne som vatten på gåsen.

”Vad trevligt att vi alla är samlade igen”, sa Hilda.

Det var sådant hennes mor gillade att höra.

Hilda yttrade det i samma stund som hennes bror kom. Han hade en helt annan energi. Om systemen var ett energiknippe, var William ett sävligt blötdjur. Han såg blek och tård ut, nästan sjuk ut, och Ragnhild hade förstås frågat honom hur det var ställt då han hade anlant dagen innan. Han hade gett ett undvikande svar och Ragnhild hade släppt det eftersom han hade haft fyra dagars resa i benen. I och för sig borde detta inte innebära någon större ansträngning för en yngling som var tränad i stridskonst, så modern antog att sonen hade fått en släng av vintersjukan. Att döma av hans nuvarande tillstånd hade en natts sömn inte hjälpt honom.

Det blev tyst runt bordet för ett ögonblick. William kände av förväntningarna.

”Hej”, sa han matt.

”Hej själv”, sa Hilda och himlade med ögonen som hon ville säga *vad är det för fel på honom*.

”Nå”, suckade Ragnhild och bytte en blick med sin man, ”då är vi redo att äta.”

Evy började med att hälla upp öl. Därefter gick hon för att hämta maten. Köket låg en trappa ner, på bottenvåningen. Hon kom tillbaka i sällskap med en annan tjänare, och tillsammans bar de in sex serveringsfat. På var och en fanns en tillredd rätt: stekt anka, kokt fläsk, inlagd sill, upphettad rödkål, kokta rovor och rågröd med ost och smör. Uppassarna lade upp allting på bordet och skar loss köttstycken. De tog också en tugga var av varje rätt för att försäkra herrskapet om att ingenting var förgiftat.

Waldemar högg glupskt in på allting som bjöds. Samtidigt hade han några samtalsämnen på dagordningen och han tänkte inte hålla familjen på halster.

”Jag kommer att föreslå Herr Gustaf att fästningen blir av vid midsommar”, sa han och mötte Ragnas blick. ”Vi måste naturligtvis sätta av resurser”, tillade han och såg på Ragnhild. Waldemar stoppade en bit mat i munnen, för att liksom vinna

lite tid. Ämnet var känsligt, och han visste egentligen inte vad han skulle säga. Han undvek Ragnas blick. Hon fick bita i det sura äpplet om hon nu tyckte att äpplet var surt. Det visste han förstås att hon tyckte, och därför var det lika bra att lägga locket på. Det fanns ingenting konstruktivt i att låta henne lufta sina tankar, så därför gick han raskt över till nästa ärende.

"William", fortsatte han och hade svårt att dölja sin besvikelse över det tillstånd sonen befann sig i. "I tre år har du tjänat som småsven hos ätten Orre. Jag har förstått... att du inte har varit helt tillfreds med det arrangemanget. Jag har därför ordnat så att du för en kort tid får tjäna i *vår* hird - fram till dess att ett tillfälle till befördran öppnar sig. Det ska inte dröja alltför länge."

"Vem ska han tjäna?" frågade Ragna.

"Jag har talat med Walter och han har gått med på det."

Ragna nickade långsamt. "Min bror i träning hos min kommande man", konstaterade hon uttryckslost.

"Ja, det är väl en bra lösning?" Det lät minst sagt ihåligt, men Waldemar tänkte inte invänta en reaktion på det heller. "Det blir träning med Walter redan i morgon bitti. Och på kvällen kommer hans far hit. Vi tar emot honom på traditionellt vis, med sedvanligt gästabud."

"Och redan kvällen efter kommer en annan rådman hit", utbrast Hilda förtjust. Hon gillade avbrott i vardagen.

Ragna var inte lika imponerad. "Herr Jöran Klorocka", sa hon långsamt. "Varför vill han komma?"

Det var en fråga som intresserade Waldemar. Han hade lättare för att tala om sådana saker än om familjeangelägenheter.

"Politik", svarade han. "Han vill förvissa sig om mitt stöd. Utan det kommer han inte kunna sitta kvar i Höga rådet. Rådets medlemmar bestämmer nämligen vilka rådets medlemmar ska vara."

"Det finns fem medlemmar i rådet", sa Ragna, "men stundar det ett val?"

Waldemar skakade på huvudet. "Inte vad jag vet."

"Så utan hans stöd kan också du bli utröstad?"

Waldemar ogillade frågan. "Så är det." Han ryckte på axlar-

na. "Men vi skyddar varandra. Tjänster och gentjänster, förstår du. Vi bedyrar vår aktning officiellt, men egentligen skiter vi i varandra."

Ett sådant språkbruk ogillades av Ragnhild. "Vi har haft Orres stöd i generationer", sa hon skarpt. "Vi måste försvara våra positioner, annars förvandlas vi till hackkycklingar." Hennes resoluta sinnesstämningen förbyttes dock till mildhet då hon erinrade sig skälet till sammankomsten. Det var inte vanligt att familjen åt för sig själv. "Jag är så glad att vi äter tillsammans igen", sa hon och vände sig särskilt till William. Han hade ännu inte tittat upp från tallriken. "Även om du framdeles kommer att umgås mycket med din kommande svåger", sa hon, "så kommer vi att ses mycket mer. Det gläder mig. Gläder det inte dig också, min son?"

"Ja, mor", svarade William pliktskyldigt.

"Du kommer att få en förstklassig träning hos Walter", sa Waldemar och mötte sonens tomma blick. "Men du måste lägga manken till. Hör du det, lägga manken till!"

"Ja, far."

Vad är det för fel på honom? tänkte Waldemar. Pojken är alldeles håglös. Han hade visserligen alltid varit klen, men utbildningen på Orrehus tycktes inte ha gett effekt. Waldemar hade hoppats att sonen skulle komma hem som en man. Han hade visserligen växt till sig, men sinnet var försvagat. Hade pojken inte uthärdat den tuffa utbildningen? Hade svennerna på Orrehus behandlat honom illa? Det var inte särskilt troligt. Gustaf Orre skulle knappast ha tillåtit det. Men vad det än var kunde Waldemar inte låta det bero. Det här var ett problem som måste lösas.

"Jag måste säga", sa Ragnhild nöjt, "att vår nya kokerska är duktig. Håller ni inte med om det? Vad säger du, William?"

Han hade dock annat i tankarna. "Kan jag få gå från bordet?" sa han trött.

Duvningsfältet – det var så de kallade det, fältet där sven-
nerna och huskarlarna tränade på sina stridskonster.
Fältet utgjordes av en gräsplätt som i norr avgränsades
av en ansad häck och i söder av en gärdesgård, som tack vare
bristande underhållning hade rasat på några ställen, men om-
rådet var inte fullständigt inhägnat. Gräset var upptrampat och
marken föremål för ständig förändring när hästhovar, stövlar,
regn, kyla och värme bearbetade den. Under vintern kunde
underlaget vara hårt och buckligt och under sommaren kunde
det vara gytjtigt och slipprigt. Men platsen användes i alla
väder.

Det var tidig morgon och William Ragnhildson var anmo-
dad att inställa sig på sitt träningspass. Han gillade det inte.
Han hade aldrig gillat sessionerna på Duvningsfältet, helt en-
kelt på grund av att han inte gillade att få stryk. För det var så
det slutade: med en massa blåmärken och ett bittert konstate-
rande att han inte räckte till. Han hade inte den erforderliga
fysiken för att kunna hävda sig.

För det första var han för kort. Han var ett halvt huvud
kortare än sin far. När fanbäraren anställde en ny huskarl till
borgen sållade han bort de män som var för korta, vilket betyd-
de att William aldrig skulle hade kommit i fråga för stridsträ-
ning hade han varit född bland allmogen. Nu tillhörde han
emellertid stormannaklassen och som sådan skulle han fostras
till hirdman. Hirden var jarlens personliga livvakt, de bäst
tränade och rustade krigarna på borgen. I motsats till huskar-
larna var de av fin börd. År av avancerad träning garanterade
deras överlägsna stridsduglighet – eller förmodade överlägsna
stridsduglighet, som William uttryckte det. Karriären som
hirdman eller sven som man också kallades, påbörjades som

småsven i tonåren och fortsatte som bordsven efter tonåren – om man var lämplig och ett tillfälle yppade sig. I bästa fall kunde man dessutom renderas ett administrativt ansvar. Som son till en jarl som dessutom var medlem av Höga rådet var Williams framtid utstakad. Det spelade ingen roll att han inte hade förmågan eller ens viljan. Med hans bakgrund var han stadd att bli hirdman.

För det andra var han för tunn för att slåss. Han hade en smal och spenslig kropp som trots alla timmar i träning aldrig tycktes vilja utveckla muskler. Han hade en dålig hållning som han ständigt fick kritik för. Hans mor hade försett honom med den bästa tänkbara rustningen – han bar ett blåfärgat livplagg under en brynja av ringväv och ett välsmitt svärd vid bältet – men det gick inte att lura omgivningen. Han var inte ämnad för stridskonster. Hans föräldrar, svennerna på borgen och svennerna på Orrehus – där han tillbringat tre års helvete – hade alla uppmuntrat honom, i alla fall till en början. Men han hade genomskådat dem. Han såg att de förstod att han inte klarade av det. Och William orkade inte låtsas längre.

Det hade gått så långt att han inte iddes se sig längre i spegeln. Faktum var att han hatade sitt utseende. Hirdmän var inte ämnade för giftermål – de skulle helst dö på slagfältet – men vissa kunde ändå komma i fråga, antingen på grund av att den förstfödde arvingen hade dött, eller av politiska skäl. Men om William någonsin skulle komma i fråga skulle hans utseende ha en avskräckande effekt, inbillade han sig. Han kunde inte förlika sig med sin bleka hy, sitt långsmala ansikte, den smala näsan och de små ögonen. Och han borde verkligen göra någonting åt sin torftiga, kortklippta frisyra.

Nej, hans liv var ett misslyckande. Han såg bara lidande framför sig. Det enda som kunde rädda hans framtid var att bli borgherre, för som sådan bestämde man själv över sitt öde. För att William skulle kunna bli borgherre måste dock systemen dö, och det ville han inte. Men han ville heller inte att Ragna skulle gifta sig med Walter. William kände Walter som den falska figur han var. Visserligen var resonemangsäktenskap praxis inom stormannaklassen, men det här arrangemanget var dömt att misslyckas. William kände medlidande med sin syster och

agg mot usurpatorn. Det skulle inte vara dumt att få in en träff i huvudet på Walter.

William gick ut i den kyliga morgonluften med en blytung rustning. Han hade en klump i magen. Ute på fältet väntade inte en utan två garvade krigare. Den ena var alltså Walter, edsvuren hirdman till Waldemar jarl, och den andra hette Sture. Walter var kortare än Sture, men bredare över axlarna. Han bar en tung rustning från topp till tå. Bröstharnesket, armskenorna och benskenorna bestod av plåt. Över dem bar han en tappert, som liksom den mandelformade skölden gick i Orres färger. Hjälmens hade han lagt åt sidan så att man kunde se hans ansikte. Det var ganska runt. Han hade hög panna och kort, lockigt, rödaktigt hår som han dragit bak över hjässan. Han hade dessutom ett välansat skägg och polisonger.

Sture gick allmänt under namnet Sven Sture. Han hade fått tillnamnet eftersom han hade varit småsven alltför länge. Normalt sett hade en hirdman avancerat till bordsven när ungdomen runnit förbi, men Sture tycktes ha fastnat i karriären. Han hade hunnit bli tjugosex år gammal och var således äldre än Walter. Han var dålig på att dölja sin bitterhet över tillkortakommandet och skylldes förhållandet på att han härstammade från fel ätt, från ätten Järv, som orsakat många konflikter med ätten Utter genom historien. Det var heller ingen hemlighet att Sven Sture tyckte att han var dugligare än Walter. Han var längre än honom, men inte lika bred och inte lika välrustad. Det skulle småsvenner heller inte vara. Med undantag av hjälmen bar Sven Sture ingenting som var av plåt. Däremot hade han en ringbrynjeskjorta, ett bevis på att han hade bemedlade föräldrar. Dessutom var han en man med karisma, vilket förstärktes av den iögonfallande lilla svarta ögonlappen han bar över sitt blinda öga. Han gav ett vilt intryck – hade ett långt, ovårdat, blont hår som räckte honom ner till skuldrorna – som om han inte hade blivit uppfostrad i de fina borgsalarna, men det hade han förstås.

Bägge iakttog de William med tvivel.

”Han är nyss hemkommen”, sa Walter, ”men det ser inte ut som om han växt till sig så mycket.”

”Men han är väl arton år nu?” sa Sven Sture och låtsades

vara ovetande. "Och han var på Orrehus i - tre år?"

"Ja, men han stod inte pall för träningen. Far har varit för mild mot honom. Han dömde ut honom, såg att det var dåligt virke. William har tillåtits att försumma sina plikter."

Sven Sture fnös hånfullt. Vem ville försumma sina plikter? Inte en ädling i alla fall. William var uppenbarligen bortskämd, och en bortskämd ädling behövde väckas upp med en rejäl holmgång.

"Han ser inte stark ut", sa Sven Sture förtjust.

"Han är för vek, han brås på sin far", sa Walter och nickade. "Så går det när man blandar aristokratiskt blod med köpmansblod. Nåväl, även om han är ett hopplöst fall kan vi åtminstone få honom att svettas lite."

Walter Gustafsson hade varit i Uppers tjänst sedan äldre tonåren, först som småsven och numera i egenskap av bord-sven. Det var inget tvivel om att det var här, på borgen Uppersborg i staden Uthem, han borde befinna sig om han ville vara nära händelsernas centrum, vilket definierades som hans fars borg i Orrsborg. Som näst äldste son var Walter predestinerad att lämna sitt barndomshem, men om ödet ville sig kunde han faktiskt bli herre över två borgar - både Uppersborg och Orrehus. Det skulle förmodligen bli både opraktiskt och betungande, men det var ändå en kittlande tanke för Walter.

Han välkomnade William med en respektfull gest.

"Jag ser att unge herrn återvänt välbehållen från provningarna på Orrehus", sa han.

William nickade. "Herr Walter. Herr Sture."

Walter fick syn på Williams svärd. "Det var en fin klinga."

Det gick inte att förneka.

"Kan Herr William hantera den?"

Det ville han inte svara på.

"Låt oss se vad unge herrn har lärt sig hos min far", sa Walter och hämtade sin morgonstjärna. "Börja med att ta emot några slag från Sven Sture."

Småsvennen drog sitt bredsvärd och grimaserade villigt. Han såg ut som han ville göra slarvsylta av den unge jarlssonen.

"Ta det försiktigt", sa Walter.

Sven Sture följde uppmaningen. Han slog tio slag med sitt svärd, alla i ganska maklig takt och förutsägbara genom att de varannan gång kom på Williams vänstra sida och varannan gång på hans högra. Ändå såg det ut som om William hade vissa svårigheter att värja sig. Det blev tydligt när Sven Sture ökade kraften i slagen om än inte snabbheten. Slagen dundrade in i Williams sköld så hårt att han hade svårt att hålla sin position. I vissa fall ryggade han tillbaka.

Walter skakade på huvudet. "Låt mig pröva", sa han.

Walter gick fram med pondus och hytte med morgonstjärnan. Vapnet var helt igenom smitt i stål, såväl skaftet som huvudet med sina vassa taggar. Walter visade prov på hur skicklig han var genom att värma upp med några slag i luften. Det syntes att vapnet var lätthanterligt för honom. Plötsligt gick han loss med en rasande fart. Han anföll William med ett intensivt intervall av slag från spikkklubban, som dunkade skölden så hårt att den fick bucklor. William förfärades av den plötsliga aggressiviteten och backade instinktivt så snabbt att han till slut förlorade balansen och drattade på ändan. Typiskt nog föll han illa också. Sven Sture gav upp ett skadeglatt skratt. William förbannade sitt öde.

"Det där var inte en särskilt kraftfull attack", sa Walter till William, "och inte heller särskilt rask. Och ändå faller unge herrn. Om det här hade skett på slagfältet, hade han varit död."

William kom upp och borstade bort lite smuts. Han kände sig förnedrad.

"Men oroa sig inte", fortsatte Walter. "Vi ska nog få ordning på detta. Herr William kan börja med att hämta träsvärden där borta."

William följde den utsträckta armen mot gårdsgården. Det fanns ett antal träningsredskap uppstaplade där. Han nickade och lommade bort i den riktningen.

Walter följde honom med blicken.

"Han har inte kynne för detta", sa Sven Sture.

Walter kunde nästan känna en smula medkänsla. "Det blir tufft för honom."

Sven Sture vände sig om. "Du kan inte träna honom. En

dag ska han stå på slagfältet. Att ödsla tid på honom vore som att kasta pärlor till svin.”

Walter skakade på huvudet. ”Jag kunde inte neka hans far.”

”På grund av giftermålet?”

”Självfallet. På grund av giftermålet.” Walter ställde tyst frågan till sig själv, huruvida det var värt det eller inte, men svaret kom lika snabbt och var givet. Han log brett. ”Det är gynnsamt att de tillämpar en annan arvsordning i den här ätten.”

Sven Sture var inte odelat positiv. ”Det är både bra och dåligt för dig. I samma stund Ragna dör, förlorar du också borgen till William.”

”Vad pratar du om? I samma stund jag gifter mig står jag näst i ordningen för att bli borgherre på Uttersborg.”

Sture dolde ett skadeglatt grin. ”Jag är förvånad över att du är så dåligt insatt i den utterska ätten. Hur kom *Waldemar* till makten?”

”Varför frågar du det? Han gifte in sig – precis som jag ämnar göra”, svarade Walter.

”Ja, men *Waldemar* och *Ragnhild* ärvde borgen för att hennes bror *Sigurd* dog.”

”*Sigurd*, den förre jarlen och borgherren”, sa Walter bekräftande. ”Han dog i en skeppsförlisning. Alla känner till den historien.”

”Och *Sigurds* samtliga barn omkom i olyckan.”

”Vi känner till det också. Vart vill du komma? *Sigurds* fru *Gertrud* överlevde, men hon ville inte ärva borgen. Hon avsåg sig arvet, tyngd av sorg som de säger.”

”Du har missförstått den delen”, sa *Sven Sture*, som uppenbarligen var road av det. ”*Gertrud* stod inte näst i arvsordningen. Det gjorde hennes barn, men de var alla döda, och därför blev *Sigurds* syskon aktuella. *Ragnhild* var den ende som var i livet. Således övertog hon borgen – och antingen var det hon eller *Waldemar* som körde *Gertrud* på porten.”

”Det menar du inte?”

”Du tror väl inte att jag ljuger?”

Inte om dylika saker, tänkte Walter. Uppgiften var enkel att kontrollera. ”Så vart vill du komma?” frågade han. Walter

hade svårt att följa tankegången.

"I den utterska ätten ärver först barnen, sedan syskonen till den avlidne. Om Ragnhild dör, ärver således inte Waldemar borgen. Han får agera som ställföreträdande borgherre fram till det att hans barn har blivit tillräckligt gamla."

"Vilket Ragna redan är."

"Ja, och om hon dör, går borgen till William - inte till dig."

Det hade Walter inte förstått. Det hade hans far inte redogjort för och han borde veta. Plötsligt förbannade Walter seden att varje ätt hade sin egen arvsordning. Den borde regleras i rikets lag.

Men det fanns förstås en lösning.

"Såvida vi inte skaffar barn", konstaterade han en aning dystert.

"Ja, det stämmer." Sven Sture himlade med ögonen. "Så du vet du vad du ska göra."

Walter suckade tungt. Ja, visst kunde han avla barn det första han gjorde, men han fann inte Ragna särskilt tilldragande. I själva verket var det tvärtom. Hon var nästan motbjudande i hans ögon. Detta faktum fick emellertid inte skrinlägga hans plan. Det vore alldeles fantastiskt för ätten Orre om han regerade på Uttersborg samtidigt som fadern residerade på Orrehus. Då härskade de över hela ön - ja, i princip över hela landsändan. Ätten Orre skulle bli en starkare maktfaktor i riket.

"Du tycker inte att de förhalar fästningen?" frågade Sven Sture.

Den känslan hade sannerligen infunnit sig, men Walter ville inte göra den relevant. "När kvinnor har samma arvsrätt som män, skapas matriarker. I sådana familjer omhuldar man kvinnors nycker."

"Du tror att Ragna förhalar det?"

"Jag är säker på att hon gör det."

"Nåväl, då får du väl prata med henne."

Walter fnös. "Du vet hur hon är."

"Ja", sa Sven Sture och drog ut på det han ville säga, "jag kan gott tänka mig att hon är den typen som slår upp trolovningen."

"Det kan hon inte göra", svarade Walter stramt, ty han ogillade att själva tanken yttrades.

"Men du sa det själv. I ett kvinnovälde får kvinnorna osunt inflytande."

"Hon kan inte slå upp trolovningen. Det spelar ingen roll om hon övertalar sin far: Waldemar kan det inte heller. Våra familjer har ingått en överenskommelse." Walter skakade på huvudet, även om han gjorde det för att dölja sitt tvivel. "Våra familjer bryter inte ingångna avtal, *det* begriper åtminstone fru Ragnhild."

"Waldemar kommer från en köpmansfamilj."

Det påpekandet kunde Walter inte åsidosätta. Köpmän var de mest opålitliga, luriga personer han kände till.

"Om de slår upp trolovningen", sa han som han plötsligen accepterade att det var en möjlighet, "då skämmer de ut oss. De skämmer ut mig, min far och hela släkten Orre." Walter spottade bittert. "Det vore oförlåtligt."

Sven Sture nickade. "Mm, men en jarl gör vad en jarl vill."

"Inte den här jarlen", sa Walter och skakade på huvudet. "Inte den här. Waldemar får passa sig, annars jämnar vi hans borg med marken." Walter gav småsvennen en nästan förryckt blick. "Sanna mina ord", morrade han.